

RESSÒ DE LA PARAULA

Llum que il·lumina la història

Per a afrontar les crisis personals i socials ¿és indiferent el fet que Jesucrist hagi ressuscitat?

Amb unes altres paraules, ¿les persones afronten igualment les crisis si creuen o no en Jesucrist ressuscitat? A l'hora de treballar i lluitar per a superar les crisis, ¿canvia alguna cosa creure o no en la Resurrecció de Jesucrist?

Responem: sí i no.

Jesucrist va ressuscitar morts, com el seu amic Llätzer o el jove fill de la vídua de Naïm, o la filla de Jaire, cap de la Sinagoga. En cada cas el gest de Jesús va despertar una gran admiració, un entusiasme i fins i tot una lloança a Déu. Sembla que Jesús es manifestava aquí com el metge i la medicina que necessitem, no sols nosaltres, sinó tota la humanitat. No obstant això, tots aquests personatges van tornar a morir. La mort, en efecte, continuava sent la «mestressa» de la nostra existència. Ningú ni res no s'escapa de les seves urpes.

Alguns creuen que la ciència i una adequada organització social

aconseguiran, algun dia, que la mort no domini la nostra existència... Un petit consol. Recordo la confiança d'un funcionari de presons. Em va dir que el pitjor del seu ofici era veure que joves delinqüents vinculats a la droga sortien de la presó en complir la condemna i que en veure'ls, sentia per dins unes ganes irresistibles de dir-los: «a reveure», «ets lliure d'aquestes parets, però la droga continua sent la teva mestressa». Perquè la llibertat no és en les parets, ni tampoc en les medicines que ajuden a no caure, sinó en el cor lliure, que decideix sobre la manera de viure, sabent què i qui al final «acaba manant», qui té l'última paraula.

Guarir un malalt, salvar un moribund, és meravellós. Desperta en tots admiració, agraïment i un orgull davant una hu-

Ciri pasqual de la Catedral de Sant Llorenç

manitat que ha avançat tant. És un dels serveis a la humanitat més valuosos i dignes d'elogi. Però no passa de ser un episodi, una salvació provisional: la mort acabarà, com en tothom, manant sobre ell. Un pensa: ¿no serà més important saber per què continuem vivint (quina és la destinació definitiva) i, en conseqüència, com continuem vivint?

Ben cert. Aquesta qüestió és tan important que és a la base de la gran discussió sobre l'eutanàsia. Els qui la defensen responen: «no val la pena que aquesta persona continuï vivint, ¿per què?, ¿quina qualitat de vida li espera?». Pensen en efecte que la qualitat de vida és el benestar i que al final la mort continua manant, després d'ella no hi ha res més que «el no-res».

Els qui defensem la vida fins a la seva fi natural diem: un segon d'amor, viscut en la situació que sigui, val infinitament, té sentit fins i tot més enllà de la mort física. Perquè qui va estimar perfectament (i per això mateix), va morir, el van matar, va ressuscitar i viu per sempre.

Creiem que Jesucrist des de la seva Resurrecció il·lumina tota la nostra història, la que sofrim i la que desenvolupem al servei dels altres.

Aquesta és la diferència. Tots treballarem per a guarir i retornar la salut a qui sofreix. En certa manera farem el mateix que tantes persones de bona voluntat. Però canvia molt saber quin és el valor de la persona malalta i quin el valor i el sentit del treball que es fa a favor seu. L'un i l'altre valen tant com l'amor ressuscitat en Crist.

Ni els fracassos, ni el pecat, ni la mort podran vèncer aquest amor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sant Roc, vetlleu per nosaltres

Quan va morir l'àvia, trenta anys enrere, tot recollint els objectes més personals de la seva habitació, despenjaren una imatge de la peanya d'un dels angles, que van guardar en un armari. Era una imatge de sant Roc; un sant que ha estat molt venerat i invocat des del segle XV, com a protector de la pesta i de qualsevol pandèmia; protector, també, de pelegrins, metges i de tota persona que assisteix i té cura dels malalts.

Fa unes setmanes, amb l'arribada de la covid-19, la filla, ara ja àvia i devota del sant, va dir a la seva filla: «Treu el sant Roc de l'armari, el necessitem. Posem-lo en un lloc preeminent, amb una llàntia encesa i preguem perquè ens deslliuri de la pandèmia». Així ho han fet i el sant ha tornat a tenir la preeminència

perduda en aquella llar. La devoció seguia ben viva.

Demanar la intercessió d'un sant és encomanar-se a un deixeble que ha viscut una vida de fidelitat exemplar al Senyor. És encomanar-se a un germà gran, reconeixent que està més unit a Crist i per això li demanem que intercedeixi per nosaltres prop del Pare. Els sants són models de caritat, d'amor i servei que, amb la seva sol·licitud de germans, ens poden ajudar en la nostra feblesa. Confiam que per la seva vida, que és referent per a totes les persones, intercedeixin per nosaltres i per tots els qui ho necessitem en moments de tribulació col·lectiva com el que estem vivint. Els sants i les santes contemplen Déu, el lloen i no paren d'ocupar-se dels qui des

de la terra, i amb fe i confiança, demanem el seu ajut.

Hem de correspondre a la seva intercessió amb la pràctica de la caritat, estimant i servint els altres, camí de santedat per a nosaltres. «Feu-vos com aquell qui és sant i us ha cridat. També vosaltres sigueu sants en tota la vostra manera de viure» (1Pe 1,15). La devoció als sants ha de ser una referència que mogui a l'acció. Ens assenyalen un camí a seguir en aquests moments de pandèmia: complir les normes amb fidelitat, cuidant-nos i tenint cura dels altres, i agraint de tot cor el treball de cada dia dels col·lectius professionals que hi lluiten. Sant Roc, vetlleu per nosaltres!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Luz que ilumina la historia

Para afrontar las crisis personales y sociales ¿es indiferente el hecho de que Jesucristo haya resucitado? En otras palabras, ¿las personas afrontan igual las crisis si creen o no en Jesucristo resucitado? A la hora de trabajar y luchar para superar las crisis, ¿cambia algo creer o no en la Resurrección de Jesucristo?

Respondemos: sí y no.

Jesucristo resucitó muertos, como a su amigo Lázaro o al joven hijo de la viuda de Naín, o a la hija de Jairo, jefe de la Sinagoga. En cada caso el gesto de Jesús despertó una gran admiración, un entusiasmo e incluso una alabanza a Dios. Parece que Jesús se manifestaba aquí como el médico y la medicina que necesitamos, no solo nosotros, sino toda la humanidad. Sin embargo, todos estos personajes volvieron a morir. La muerte, en efecto, seguía siendo la «dueña» de nuestra existencia. Nadie ni nada se escapa de sus garras.

Algunos creen que la ciencia y una adecuada organización social lograrán, algún día, que la muerte no domine nuestra existencia... Un pequeño consuelo. Recuerdo la confianza de un funcionario de prisiones. Me dijo que lo peor de su oficio era ver que jóvenes delincuentes vinculados a la droga salían de la prisión al cumplir la condena y que al verles, sentía por dentro unas ganas incontenibles de decirles: «hasta luego», «eres libre de estas paredes, pero la droga sigue siendo tu dueña». Porque la libertad no está en las paredes, ni tampoco en las medicinas que ayudan a no caer, sino en el corazón libre, que decide sobre la forma de vivir, sabiendo qué y quién al final «acaba mandando», quién tiene la última palabra.

Curar un enfermo, salvar un moribundo, es maravilloso. Despierta en todos admiración, agradecimiento y un sano orgullo ante una humanidad que ha avanzado tanto. Es uno de los servicios a la humanidad más valiosos y dignos de elogio. Pero no pasa de ser un episodio, una salvación provisional: la muerte acabará, como en todos, mandando sobre él. Uno piensa: ¿no será más importante saber para qué seguimos viviendo (cuál es el destino definitivo) y, en consecuencia, cómo seguimos viviendo?

Por cierto. Esta cuestión es tan importante que está en la base de la gran discusión sobre la eutanasia. Quienes la defienden responden: «no vale la pena que esta persona siga viviendo, ¿para qué?, ¿qué calidad de vida le espera?». Piensan en efecto que la cualidad de vida es el bienestar y que al final la muerte sigue mandando, tras ella no hay más que «la nada».

Quienes defendemos la vida hasta su fin natural decimos: un segundo de amor, vivido en la situación que sea, vale infinitamente, tiene sentido incluso más allá de la muerte física. Porque quien amó perfectamente (y por eso mismo), murió, le mataron, resucitó y vive para siempre. Creemos que Jesucristo desde su Resurrección ilumina toda nuestra historia, la que sufrimos y la que desarrollamos al servicio de los demás.

Esta es la diferencia. Todos trabajaremos para curar y devolver la salud a quien sufre. En cierto modo haremos lo mismo que tantas personas de buena voluntad. Pero cambia mucho saber cuál es el valor de la persona enferma y cuál el valor y el sentido del trabajo que se hace en su favor. Uno y otro valen tanto como el amor resucitado en Cristo. Ni los fracasos, ni el pecado, ni la muerte podrán vencer ese amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobadas d'animadors de cant

Trobada d'animadors de cant a Montserrat 2019

Malgrat aquest temps de pandèmia e incertesa que estem vivint les **Trobadas d'animadors de cant a Montserrat** estan preparant amb molta il·lusió el programa d'activitats per a aquest estiu, tot esperant que sigui una ocasió de retrobar-nos i vèncer amb la música i la germanor la situació d'aïllament que ara estem vivint. Amb especial alegria, a més, enguany se celebren 50 anys de l'inici d'aquestes trobades, amb el P. Gregori Estrada.

A hores d'ara, el calendari previst per a aquest estiu és el següent:

- I Trobada: del 20 al 25 juliol. Director: Óscar Payá

- II Trobada: del 3 al 8 d'agost. Directora: Cinta Ollé
- III Trobada: del 10 al 15 d'agost. Director: Esteve Costa

Més endavant, s'obrirà el període d'inscripció i s'indicarà la manera de formalitzar-la. Altres dates per a reservar a l'agenda són les següents:

- Trobada General 2020, el 24-25 d'octubre a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, en el 50è aniversari del seu grup instrumental.
- Trobada festiva a Montserrat, per celebrar el 50è aniversari de les Trobades d'animadors de cant: dissabte 28 de novembre de 2020.

Els comunicadors, garants d'esperança

Els bisbes de la Comissió Episcopal per a les Comunicacions Socials (CECS) han fet públic un **missatge de recolzament i agraïment al món de les comunicacions** pel treball que estan realitzant en aquest temps de pandèmia.

A més de recordar els malalts i difunts pel coronavirus, tots els qui lluiten en primera fila des de l'àmbit sanitari, i tots els que contribueixen a mantenir els serveis bàsics a la societat, els bisbes de la Comissió destaquen el paper de les empreses de comunicació i la labor social dels periodistes, corresponsals i comunicadors, perquè escurçant les distàncies geogràfiques i socials, diuen adreçant-se directament a ells, «obriu una finestra a l'esperança i al futur, doneu a conèixer iniciatives solidàries i oferiu als que esteu

confinats a casa múltiples possibilitats per estar connectats amb el món i per desenvolupar les seves qualitats. Sense aquesta feina dels mitjans de comunicació, l'aïllament seria molt pitjor».

Acaben el seu missatge demanant als comunicadors que continuïn essent «portadors de la veritat i l'esperança en tot allò que feu i comuniquen, perquè les vostres notícies i programes arribin al cor de la ciutadania dolguda. Sapiguen que esteu presents a les nostres pregàries per tal que el mal d'aquest virus no us colpegi i pugueu gaudir sempre de la salut de l'ànima i del cos».

Missatge pasqual del bisbe Agustí a Càritas

Amb motiu de la Pasqua, el bisbe Agustí s'ha adreçat a tot l'equip de **Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat**: voluntaris, contractats, responsables. I ho ha fet perquè «la Pasqua de resurrecció té molt a veure amb la tasca de Càritas», segons les seves paraules.

«Tots hem conegut persones que han volgut canviar el món» però que han plegat derrotats per la manca de resultats. «No ha de ser així amb nosaltres, perquè creiem en la resurrecció». Aquesta fe, aquesta convicció és la que fa que «treballem pels altres sense mirar si som molts o pocs, si el resultat és espectacular o minso». I encara més, el bisbe Agustí encoratja el compromís de Càritas recordant que «cada estona, cada minut, cada segon estimant concretament al germà té un valor infinit; cada persona és valuosa infinitament».

Podeu escoltar el breu missatge en el **canal YouTube de Càritas Diocesana**.

També pots escoltar el **MISSATGE DE PASQUA DEL BISBE AGUSTÍ A TOTS ELS DIOCESANS**, amb la invitació a ser un «veritable poble de ressuscitats»

Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat

Com en altres anys, la vigília de la Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i de Catalunya, tindrà lloc la Vetlla de la Mare de Déu al Monestir de Montserrat.

A diferència d'altres anys, es farà sense públic per les circumstàncies de la crisi sanitària del coronavirus que vivim.

La Vetlla, presidida pel P. Abat Josep Maria Soler, es podrà seguir per TV La Xarxa, per Ràdio Estel i per internet, a **Montserrat Ràdio TV**, diumenge 26 d'abril de 2020 a partir de les 22 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Ferrer, prev.; Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.

22. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.

24. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sant Fidel de Sigmaringen, prevere caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 2,14.22-28 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

25 ANYS CPT

La comunicació sempre fou clara, entenedora i sincera

MARIA JOANA QUEROL BELTRÁN

Maria Joana Querol Beltrán, de la Diòcesi de Tortosa, va participar en la celebració del Concili Provincial com a representant del Consell Pastoral Diocesà. Per a ella va suposar una experiència eclesial intensa.

Podria dir a grans trets, quan i com es va convocar el Concili Provincial Tarraconense?

El dia 29 de novembre de 1992, primer diumenge d'Advent, es proclamà l'Edicte firmat per Mons. Ramon Torrella, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, en el qual es comunicava la decisió de convocar un Concili Provincial Tarraconense. Digué Mons. Torrella: «Celebrarem aquest nou Concili Provincial amb mirada vetllant i atenta als signes dels temps, fent ressonar la crida a l'*aggiornamento* de Joan XXIII, a la *renovació* de Pau VI, a la *joia* de Joan Pau I i a la *renovat impuls de la nova evangelització* de Joan Pau II». Després de l'anunci de convocatòria va haver-hi una etapa de preparació, d'informació i de sensibilització i amb la publicació de l'exhortació pastoral «*Esperit que dius a les esglésies de la Tarraconense?*» el dia de l'Epifania del Senyor de 1994, i de l'edició dels quatre documents de treball, va començar l'Etapa Diocesana fins al juliol.

Què li va suposar participar en el Concili Provincial Tarraconense?

La celebració del CPT va tenir per a mi una doble vessant: **Una experiència humana** en saber escoltar, participar, dialogar i respectar les diferents opinions. La comunicació sempre fou clara, entenedora i sincera entre els diferents membres conciliaris. Quan s'havia de fer una aportació o presentar alguna esmena, era a partir d'una plataforma de diàleg i de llibertat de fills de Déu, fent palesa en tot moment la pluralitat i la riquesa en les diferents intervencions. L'altra vessant fou **una experiència espiritual**. Vam ser convocats per l'Esperit i en tot moment la pregària, la litúrgia de les hores i les eucaristies tan acuradament preparades i tan profundament viscudes, van ser l'eix central de totes les sessions conciliaris. La pregària fou en molts moments de silenci interior i en actitud d'escolta de la Paraula de Déu. Es respirava un desig de respondre amb fidelitat a la pregunta i lema del Concili: «*Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?*»

Què creu que ha estat el més important o positiu del CPT? I el més negatiu?

Va ser positiu durant la celebració del Concili, la capacitat de diàleg, la llibertat d'expressió, la comprensió i el respecte mutu, la caritat i la fraternitat que en tot moment va haver-hi. Malgrat alguns moments de petites tensions i de silencis significatius, sempre va ser amb un clima de màxim respecte i amb la plena convicció que l'Església és de Jesucrist. Una Església que ens supera en el temps i l'espai i que no la portem els homes, sinó que la condueix l'Esperit. També fou positiu que les vuit diòcesis amb seu a Catalunya van respondre totes a una i es va fer ben palesa la germanor entre les diòcesis. Considero negatiu que la resposta que s'ha donat a l'esforç del treball conciliar no hagi estat del tot entusiasta i esperançada, i algunes qüestions que en aquell moment es van considerar importants no s'hagin portat a la pràctica. Malgrat les llums i les ombres, sempre he considerat que la celebració del Concili Provincial Tarraconense va ser un gran esdeveniment per a les esglésies amb seu a Catalunya.

Diumenge II de Pasqua (A)

COMENTARI

Posaven en comú els seus béns

Segurament tots voldríem veure les nostres esglésies plenes, però perquè sigui així, fan falta moltes coses. A la primera lectura d'avui llegim: *Tot hom sentia un gran respecte [pels cristians] Per què? Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària.* I després encara diu: *Els creients vivien units, i es distribuïen els diners segons les necessitats de cadascú.* Si visquéssim així els cristians, no atrauríem molta més gent? Però si ens veuen desunits i cadascú buscant els seus interessos...

Però segurament que també avui dia hi ha moltes persones que pensen com Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.* I això que els seus companys li deien: *Hem vist el Senyor.* Però ell vol tocar, vol comprovar, com molta gent avui dia. En canvi, Jesús ens dirà: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Sabem molt bé que costa molt creure sense haver vist, sense tocar el Senyor. Tanmateix l'evangeli acaba dient-nos precisament: *Els miracles que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.* Per això s'escriuen els evangelis perquè creguem en Crist encara que no l'hàgim vist.

La segona lectura ens recorda que *Déu ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts.* Aquest és el punt central de la nostra fe. La resurrecció explica la forma de viure els primers creients, ens dona *l'esperança d'una heretat que res no pot destruir ni deteriorar, una gran alegria, ni que ara us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves.* La resurrecció de Crist ens dona el perdó dels pecats, el saber desprendre'ns dels nostres béns, el creure en Crist sense haver-lo tocat, la vida plena, una immensa alegria. I això ho fa possible l'Esperit que hem rebut: *Rebeu l'Esperit Sant.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i preniën junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavall perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casa y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo. A quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.